

Kamenitzky
Antal

1000

válogatott

költemény

Kamenitzky

Antal

100 válogatott költemény

2015

Kamenitzky Antal

100 válogatott költemény

2015

A Borsjón-Gál családok
háza
Kamenitzky Antal
2015. február 18

Szerző: Kamenitzky Antal

A könyv megjelenését támogatták:

Borszék Város Önkormányzata
Telemark Sportegyesület, Kolozsvár

Továbbá:

Árkosi István
Bajkó Rozália
Balla Antónia
Balázs Béla
Bara Ildikó
Borsi Gyöngyi
Chesa Enikő
Dajka Cornelia
György Zsuzsanna
Kolbert Tünde

Kovács Júlia
Nemes Rozália
Pallér Teréz
Pethő Réka
Pépel Antal
Sajgó Ignác
Sárpátki Ágnes
Sárpátki Gábor
Szabó Géza
Ungureanu Ion

Minden jog fenntartva!

Jelen könyvet vagy annak részleteit a szerző engedélye nélkül bármilyen formátumban vagy eszközzel reprodukálni, tárolni és közölni tilos!

ISBN: 978-606-8666-04-4

Borító terv: Móga Attila

A borítón megjelenő szobor a szerző munkája.

Tördelés, nyomdai előkészítés: Gurzó Lehel-László, Văduva István

Készült a **Mark House Kft.** nyomdájában

535500 Gyergyószentmiklós

Gábor Áron u. 4 sz. - Hargita megye

Tel./Fax: 0266-364.190 | 0266-364.674

e-mail: office@markhouse.ro

www.markhouse.ro

IMAZSÁMOLY

Gyöngéden illesd...

Hazátlan felhők kéklő vándorútja
nagy ég, te messzi, parttalan,
a vágyainkat végtelenbe nyújtva
az Istent rejtsd el, – hogyha van!

Fáslizd puhán azúr kötésbe, gyenge,
áttetsző testét meg ne sértsd!
A szenvedés mindig hozzá esengne
s a gyilkos rákenné a vért.

Hadd fedje arcát éjszín felhő gyásza,
fülébe küldj patakzenét!
Kiváncsi, – hogyha lesné,– meg ne lássa!
Gyöngéden illesd reszkető fejét!

Szitok ne bántsa, sértés, gyászos átok,
kíméld, mert jó s gyámoltalan!
Nevében mondd, hogy: mindent megbocsátok!
Az Istent óvd az embertől – ha van!

Istent akartunk

A könnyeinkben bánata ott reszket,
az eget is az Ő tintája festi
és minden évben újra tavaszt tettet,
az Ő hitében tudnánk újból lenni.

Szorgalmasan kutatja önnön képét
és egyre újabb arcokban keresné,
s ha mégis rosszul választaná népét,
azt hibáival együtt is szeretné.

Talán e vers csak öncsalás és ábránd,
míg délibábos pusztaságon járnánk,
de keressük az Istent önmagunkban

s tisztábbá égünk saját csillagunkban.
Ha csupán szándék, hogy Istent akartunk:
messze vagyunk, de jó irányba tartunk.

Ajándékba

„Elfogy a gőg és nincs alázat”,*
csak egy van még, ki megalázhat.

Lassan-lassan már azt sem érzem,
hogyan hol a seb, amelyből vérzem.

Istent meglesni volt a tervem
és gyermekesen bíztam ebben.

Vártam, mint szélben hűlő kémény
s késik egyre az Isten-élmény.

Talán oda kell dobni mindent!
Nem adnak ajándékba Istent.

*Király László sora

Van-e ajtó rajta?

Elsiet a napfény, rövidít ösvényén,
csiperkedve kémlel utána a kémény.

A téli éjszakát csak a szegek tartják,
úgy tűnik, a szelek rögtön leszakítják.

Szaladnak a felhők, szökne még az ég is,
talán egy pár évre velem marad mégis.

Pedig a mutató mindig azt kutatja
kijutni a körből, van-e ajtó rajta.

Ennek a világnak kijárata nincsen
s ha van, Isten keze nyugszik a kilincsen.

Februárban

Az Úristen jó,
kiírtja a rossz sorokat.
Mégfőzi a puliszkát,
hagyja kevergetni a jelzőket
és gőzölögve tálalja a szeretetet.

A fenyők fehérben cipelik
a telet.
Néha leejtik
puffanón képzeletem
s a láthatáron
felszögezik a szökni vágyó
felhőket az égre.

Az Isten és a fenyvesek
a megnyugvás legszebb
fegyverei.

Mit tehetne?

„Nem hal meg senki többé, azt remélem.”*
És alszunk megnyugodva végre.
Ki van függesztve, ím az örök élet
a csillagok ezüstjein az égre.

S, aki időközben meghalt,
szépen belenyugszik a dologba.
Az Isten pedig tanácstalan,
de mit tehetne költőnk
szép sora ellen?

*Király László sora

Néz

Amíg az Isten engem nézve néz
a másvilágon vár a zöld penész.
Csak néz, nem rebben, moccan a szeme
s, hogy nézhet engem, kinek érdeme!
Vagy az, ki néz és az, akit figyel
csak öntükrében ugyanaz a jel?
Ki nincs, az Isten, talán én vagyok
s, ha mégis van, melyikünkön ragyog?

A létezés, tudjuk, örökre gond,
aréna is, hol véres a porond:
Gladiátor feltartott ujjá Ő
s az ítélő közönség ugyanő.
Átjárás közben mindben benne van,
ma állítmány s holnap talán alany.
Felé ordít a Mindenség, ha tágul
s a kis bogár Őt gyűjti a virágról,
de biztosat nem tudhatunk soha.
A kétkedés, netán, az ostora.

Szonett a fennvalóhoz

Írok egy zsíros konyhaasztalon
és nem törli azt le anyám keze.
Jól hallható a csend lélegzete,
de sóhajtásod alig hallhatom.

Csend van, csak szenvedőn a tűz zenél.
Papírlapon egy versor botladoz.
Majd rám nézel s akkor mindent hagyok,
jövök, ha anyám után küldenél.

Itt emlékekből vannak a falak,
alig tartják a vénhedt háztetőt.
Szemem előtt feszül a célszalag.

Ha árulnál sem kapnál rám vevőt.
És, hogyha tényleg befed a beton
mit eltitkoltál, vajon megtudom?

Piros almát...

Az öreg embernek Isten a barátja,
kesernyés őszében télnek tarisználja.
Verset: piros almát pakol kék kendőbe –
áltatást, hogy nem megy minden veszendőbe.

A lehulló eget tartja csak a csillag,
vörös kéményekből szállong fanyar illat.
Magasak a hársak fekete levéllel,
némelyik, ha pirul, de az még kivétel.

Itt van az éjszaka, hatalmas a csendje,
úgy tűnik, hatalmát a haláltól csente.
Úgy tűnik, a Gonosz ma nincs elemében,
egy kacér angyallal barátkozik éppen.

Úgy tűnik, rosztag testemnek a lélek
segítő kezet nyújt s ennélfogva élek.

Talán halottaim parancsa a sorsom:
őrségben állok itt – katona a poszton.

Pedig, mint sóhaj annyi az én erőm...
(Lopakodó szellő remeg át az erdőn.)

Imázsámoly

Imázsámoly a vers nekem,
alázatom az Úr felé.
De itt térdelt a szerelem,
hogy róla emlékem legyen.

És ráborult a szenvedés,
míg elcsitult a vánkósán.
Inkább ima, mint széptevés
az önmagammal kérkedés.

Van itt homály és sejtelem,
feszeng a kérdés, hogy miért,
tágul tőle a végtelen,
feléje küzd az értelem.

Mellém térdelhet a halál.
Tudja, a bordó zsámolyon
engem térdelve ott talál,
míg életért imádkozom.

DIADÉM

Édesanyámnak

Ha megszólal a templomunk harangja
vagy hajnalt lobbant nap, mint nap a fény
és öltöztetnek felhőt fenn aranyba
felcsillansz bennem, mint örök remény.

Szeretlek, mint az Isten szép világát,
a hajnali és esti csillagot,
mi árnyat ad, a fának minden ágát,
szeretlek, mint a színt s az illatot.

Mint szép ikerpár: hála és csodálat
az én szívemből úgy szalad feléd.
Mit mástól féltek, jobb helyen van nálad.

Úgy féltelek, mint anyja gyermekét.
Nincs szó reá, mi téged megfogalmaz!
Adj még erőt s ha fáradok nyugalmat!

Menőfélben

Édesanyámnak

Indulni kell már, bárhogyan marasszál,
ha elvetettél, már le is arattál,
ha megfogantál, már el is vetéltél,
pedig megszülni s felnevelni véltél.

Napfényre szántál, s hollószárnyon szállva,
árnyék telepszik napsütötte tájra.
Bánat, betegség – mind hívatlan vendég!
Megvert az élet, mert Te meg nem vertél.

Tél jön, s az ég mindkettőnk elhavazhat,
vendég a lelkünk, nálunk nem maradhat.
A félelem fagyos, fehér kezével
utánunk nyúl a zuzmarás enyészet.

Akármelyik megy – megmarad a másik,
fölötte bimbó új tavaszt virágzik.
Lehajtvá homlokunk hideg tenyérbe,
együtt merüljön életünk télbe!

Édesanyám közeli halálára

Sokáig volt a gyermekkorom fénye.
Eztán csillag-ködökkel terhes végtelen.
Hiába küzd, vitáz, kapkod az értelem
nem ért meg többé, vissza sem hoz téged.

Nem díszitget tavasz se ékszerével,
bután áramlik és kitölt a nincs, a más,
az, ami mozgatott, míg volt meleg varázs
csak rothadás, nincs Isten, aki éltet.

Anyám halálát szinte nem is értem.
Kimondva: szó, mely súlytalan és békés.
Különben is egyfajta hazatérés,

de kissé majd felülírja kilétem.
Egy csenddel több, egy hallgatással mélyebb,
én s a világ, a mindenség szegényebb.

Diadém

Az én anyám öreg szíven
már megvakult a bánat
s míg megszűntette önmagát
beállhatott halálnak.

Sírköve sötét diadém,
melyet feszület díszít,
mit a halott utáni vágy
mind tüzezebbre izzít.

A lengő csillagágakon
emléke Eötvös-ingám.
(Magam is már emlék vagyok
s ki emlékezne nincs rám).

Az Isten, mint egy óriás,
lépdel magányos útján,
nyomát nyeli a végtelen
lakatlan égi tundrán.

A fekete kutya

A hóra rajzolt fekete kutya
eszembe juttat. (Nem a temetőt!)
Éltet, mint verse halott verselőt,
mint halacskát vidám kopoltyúja

s kutyákat a jó koszt, simogatás.
Kutyánk és a fején vékony kezéd –
mindkettő élt, nap, mint nap létezett.
Most úgy őriz, mint sebet forradás.

Végül az emlék helyén rés marad,
eltelt időm látom szitává löve.
Nem sajnálok mást, sem pedig magam.

Felejtek, nincs memóriámnak őre.
Elolvad a hó és a kutya sáros.
Elszabadul, üget s ugat a város.

Fázol-e?

Kit a halál mind jobban megvilágít
kilépve éned megnyílt ajtaján,
ki nem találtál bent sem meleget,
mondd, fázol-e ott kint édesanyám?

Hogyha közelembe jönnek

Szolgái fent az égi rendnek,
Istenvidító égi csillagok,
ha néha-néha közelembe jönnek
gyermekkorom még bennük felragyog.

És lámpafény ég házunk ablakán
s a kicsi széken ott ül nagyanyám.

Meleg a konyha és a fürdővízben
az apadó szappanhab pukkadoz,
a sarkokban az árnyak nagyra nőnek
s a szürkületben fűzfánk andalog.

A feketébe bújt fenyők hegyére
holdat várnak a felső ablakok.
Néha a csendet darabokra tépve
kutyák vonítanak, vagy tán farkasok.

Álmomban kormos ágyúfüstben áll
kivont karddal a sok papírhuszár.

EGY VERSET VÁRTAM

Egy verset vártam

Egy verset vártam még, egy igazit,
mely eldugott kis tisztáson lakik.
Felszökkent onnan álmkönnyedén,
mint egy rugalmas, szép szarvastehén.
A szálerdőben vesztettem nyomát,
s hiába vártam annyi nyáron át.
Immár nekem a szürkület való,
egy álmkastély s álmkandalló,
melyben hadd szítsam lelkem paraszát,
hallgatva nyers hasábok panasztát.
A múlt elégett, hamva sem maradt,
mikor sétáltam lánnyal fák alatt,
s hol árnyéket vetett a lombos ág
láttam csillanni álmkoronát.
Emlékeim csapásán messze jár,
fejét lehajtva, mint a szőke nyár.

Őszike

Ha felmutattad kis herold,
mi versnek földi mása,
szájtátiak között hamar
megtört,- ha volt,- varázsa.

Az ősznek dísze már teher,
elejti minden kincsét.
Lomb fogytán, őszi költemény,
a kincsed vidd el innét!

Szépséged tiszta színeit,
ne mázold szét a földön!
Beteljesül, mi írva van,
a versen és a költőn.

Ne hagyd, hogy válladon a tél,
bár percekig, pihenjen!
Havas, halódó költemény,
szabad vagy, menj el innen!

Vers a versről

Átlépnek, mint leküzdött kényszeren
a versen, idegen és gyanús lábnyom,
megérteni mindenki képtelen,
bosszankodnak, mint elavult szokáson.

A versek nem lehetnek csillagok,
de éjjel-nappal látható a fényük
(ha kerül néha rájuk olvasó)
és nem kell őket teleszkópon néznünk.

A vers csak kék, olykor talán piros,
idegen zászló csak sokak szemében,
de gyilkoló fegyvernek fordított
s a szerelemben van csak elemében.

Ha befogadják, házuk hú ebe,
árnyékuk is, a lelkük lakomája,

lesz életük legolcsóbb üzlete,
ha körbe ülnek ingyen-vacsorára.

Fogságában tart, börtönőrül kapnád,
de a bilincse maga a szabadság.

Játék verssel és világgal

Míg csendben csillagokat épít
a fázó égnek titkos végtelen
megírom magamnak a régít,
melyet megújít ízlés, értelem.

Így gazdagítom másokká magam
s szelídül hozzám ekként, ami más,
az ódon felfrissül így általam,
üdébb lesz s mégis kortól patinás.

Ám versem játékába belebénul,
beáll, mint sarkkörön az óceán,
pár eltévedt jéghegy elolvad, széthull,

borzongás kel az óperencián.
Ábrándjai a parton hagyott fáknak,
szökött levélkék szélben vitorláznak.

(A vers)

A vers az éjszaka, az álmok balzsama,
a lélek görcseit imával oldja szét.
Elernyedsz s hallgatod a csend üzenetét
és nincs oly mikroba, mi néked ártana.

A vers a múlt havát tisztán teríti rád,
mint sima szemfedőt, mit vékony ujja szőtt
kissé elkésve már, kissé idő előtt.
(Elbóbiskolt az éj s a hold egy ágra szállt.)

A vers anyád szava, amelyet visszaver
a tiltások falán a kőkemény halál.
A vers arany kereszt, melyben győzhetsz: a jel.

Olyan varázsszer ez, mely mindenhez talál.
Minden halálon át majd benne visszatérsz,
hordoznak kék sorok, mint vérerek a vért.

És volt a vers

Volt hát a naptalan, komor kelet
s az alkonyt szító, nyugtalan nyugat
s volt élet vagy csak hozzá hangulat
és volt a képet megtartó keret.

És volt a vers: pajzson arany kereszt,
Szent Biblia, egzotikus Korán,
meleg tanya a zord évek haván,
kémény, mely felszít s szabadon ereszt.

Habár betűkre, szótagokra tépett
életre keltett minden mondaton,
márványba, botra vagy szívekbe vésett
az ő szépségét én ragyoghatom.

Az ő vizében úszó szerelem
örök partot talált a szívemen.

Színeket

Alig-alig, a bamba ég alatt,
alig mozdul a versbe gondolat.
Egy kissé várna, pedig nincs mire,
rábámulva kissé a semmire.
Érint nagy témákat is egy kicsit,
kicsalva egy mosolyt, mely felvidít.
Hallgat veled éjjel, ha láng zokog
s az élményt feledéssel foltozod
s hallik a zajjal alig moccanó
egér nesze s az óramutató,

amíg a vers lassan magába zár,
mint pezsgő tájat hűvös láthatár.
Nem hívja vissza elmúlt életed,
nem követel, vádlón, ítéletet,
meglesi Istent, amikor segít
átigazítva kissé terheid
s munkád végezni könnyebben fogod,
teszel-veszel, mint dolgos asszonyok.

Egyszer, majd helyetted még jól felel
s arcod helyére színeket kever.

Az égre írva

Időnként fát teszek a hűnyó tűzre,
mint az öregség keserű a füstje.
(A reménynek is füstszagú a szárnya,
nem is hasonlít semmilyen madárra.)
Magasra száll, mert jó magas a kémény.
Szószólóm lehet ő a magas égnél.
Úgy tűnik már a csillagokkal játszik,
eljut talán a legfelsőbb világig.
Lobog a láng, halvánnyá kékül füstje,
az ég, mint lelket, fogadja örökbe.

Míg lángom volt, az égre írta füstjét:
a tűnő verset, szomorút, a büszkét.

Mosoly

A vers – tudod – engem sem boldogít,
de fényli bennem lobbanásait,
az égre méri rőfnyi életem
és kéken őrzi ember-méretem,
kiont, mint vért az alkony zászlaján,
bebalzsamoz nemlétem hajnalán,
arany maszk málló arcom csontjain,
feltámadok s lélegzem, hogyha int.
Barátom ő, szerelmem, mindenem,
mosoly a megbocsátó Istenem.

Ezüst tálon

Itt a medve, ott a róka.
Itt a versem, mely csalóka.
Van ki érti, ki nem érti
és ki jócskán félreérti.
Versbe csalva szívem őrét,
rímmel tömöm ki a bőré.
Foga csillog, szája tátva,
úgy állítom fel két lábra.
Így már hagyja, hogy dicsérjem:
zseni lenne, csak megérjen.
Itt a fűzfa, ott a költő,
egy-két versben testet öltő!
Ezüst tálon teszem elé,
így adták át János fejét.
Azért sírok annyi nótát,
cseréljenek életpólyát!
Tisztán tegyenek a padra,
ha a lelkem elapadna!

A versíró

A versek úgy zörögnek, mint a láncok.
A versekre nem jár amnesztia.
A versíró, mert ír, halál fia.
Nem próféta ő, nem nagy hírű látnok.

A versíró nem költő, nem is ember
(s tavasszal sem lesz áldozati bárány),
csak létrejött egy félreértés árán.
Tőle sem Isten, sem újság nem rendel.

Csak megtestesült gyermekkori szándék,
egy ábránd üldözöttje életén át,
ki lépés közben lába elé nem lát

s, ha árnyékot vet, ő maga az árnyék.
Ameddig él, maga olvassa versét
s aztán ettől is megfosztja a nemlét.

ARANNYAL ÍRTALAK

Ha kérhetem

A szemöldöknek könnyű rezzenése,
a váll ívének gyenge rándulása:
apróságok, csak értő szeme látja.
Kis bátorítás, ez kellene végre!

Ha kérhetem, szerezzen meg magának,
uralja holdként férfiéjszakám,
kerítsen el, mint állatot, karám,
építsen be a testének falába!

Szédítsen el, mint részegest a szesz,
vezessen kézen, mint világtalant,
kézügybe rakjon, hogyha tesz, ha vesz,

és boldogságot lopjon általam!
Tegye külön kis szonettet, e bátrát
vagy tépje szét, akkor talán lerázhat!

A holdas asztalon

Az ég sivár, mint tiszta böjtű péntek.
Ilyenkor moccan bennem némi fájdalom.
A lassú órák este merre mentek,
mikor teríték volt a holdas asztalon?

Te, gyűrött éjben alvó holt varázslat!
elválaszt minket élet és halál.
Rejtőzködve, mint sűrűben az állat
fekszel, mint márvány arcban néma száj.

Talán hamis, de jól elzárt ereklye!
Lányarcod lassú holdfogyatkozás,
emléked eltereltem más terekre
s vártam Rád harminc hosszú év nyarán.

Én önmagamnak görbe tükre lettem
és búcsú nélkül itthagytam a kedvem.
A holdas asztalon már nem terítnek.
Nem ismernél meg, hogyha nem segítnék.

Elsodort almafa

Alámotál, míg megbillent a part.
Felsebzett éles zátonyok fala.
Törzsemmel kedved táltosként rohant,
virágban voltam, nyíló almafa.

Velem pihentél mély vizek felett.
Szagod már békés öblök illata.
Cirogatásod mellemen remeg:
hamis hűséged hűvös balzsama.

Sötét hajad egy alvó óceán,
szép tested óvja karcsú félsziget,
mely átível az Óperencián.
Kezed fején piciny csillag zizeg.

Virrasztó emlék, népmesés varázs,
sötét pompában gyászolt érzelem!

Elnémult itt már minden csobbanás.
Igézet ül az alvó tengeren.

Rendhagyó nőnap vers, Lucsinak

A március seprűs cigányleány,
hajnalban fújja fázó ujjait.
Virágos kendő van sötét haján.
Színes szoknyában sepri útjait.

Itt senki nem visel virágruhát,
csak téli fagyban fázó ablakok.
Mint remete, a hegy hord hócsuhát.
Tavasza, ha jön s fázik, hol altatod?

De nincsenek csak téli fenyvesek,
festett virágok színes faltjain.
Deres kérgemről athatok Neked
száraz mohát s méregzöld lombjaim.

Fenyő vagyok, fukar, virágtalan.
Ne várj tőlem parádét, illatot!
Ördögborda üzen Rád általam,
s fájdalommal gyantaillatát kapod.

Kedvem, ha volt, felszívta holdsugár.
Az ágam éke hóra hullt avar.
Ne várj ajándékul virágruhát!
Hópor takar, mit szélfúvás kavár.

Portré

Nézlek – halvány pasztellkréta rajzot –
belső fényben sütkérező arcod.

Körvonalat hozzá Kelet küldött.
Tussal festett könnyű kéz hajfűrtöt.

Fájó szemnek sajgó fény, ha nézlek,
rossz tudni, hogy megvakulok végleg.

Elmúlóban hozzád hozom lelkem,
félelemmel, szerelemmel telten.

Majd, ha elvont fogalommá váltam,
s felbukkanok hideg szó havában,

emlékezve tán kezedre hajtod,
napkeletről hozzánk tévedt arcod.

Álomszonett

Hollószépség, ében pillájú asszony,
sötét szobámban álmovillanás,
kit álmodok ébren és hogyha alszom!
Komoly, mint vallás, szép mint vallomás!

Öröm vagy gyász ékszerként illik hozzá.
Sötét mint verssor, melyre fény a rím.
Futó felhők komolyságát fokozzák.
Komor szépség életfám ágain.

Ha elröpül, sejtés lebeg nyomában.
(A csőre penge tolla bársonyán.)
Ha várnám, késik s eltűnik korán.

Úgy van közöttünk, mint egy más hazában.
Emlék s csak hull az évek záporán.
Időfolyók hullámanak hajában.

Tiszta

Legyél a csípős, tiszta téli hajnal,
mint égi lélek, tisztának maradj,
tisztává égi, mint perzselő harag,
ne légy a feltja friss, meszelt falaknak!

Légy könnyű vers, mely gyermekhangon szólal,
csak dallam, mit nem ront a szó,
harangszó légy, visszhang az ég alól,
halott nagyanyám száján altatódal!

Te légy a messzeség örök heroldja,
kinek a hangja fészekalj-puha,
ki a világom mérgeit feloldja,

jövőmnek légy a fényképalbuma!
Legyél javamra elállított mérleg,
maradj meg soknak, de sosem elégnek!

Játsszál velem

Ha a csillagpor elszállt, elfogyott,
elégett minden tűz, lehullt a villám,
hazudj mosolygó asszony, boldogot!
A verset füstre, futótűzre írnám,

mert test és lélek nálam elfogyott.
Már nincs szavam halálra, szenvedésre,
agyam henye s hiába dolgozott,
szerelmem sincs, ha volt is egy kevéske

s az önbecsülés toldott-foltozott,
hiába nézek Istenre, az égre.
Biztass mégis, hitelbe dolgozót,

fogjál munkára, foglalkoztass, éltesz,
kínálj a bűnnel, a tiltott gyümölccsel,
játsszál velem, mint földrengés a földdel!

Démonok álma

A mélységeknek vagy menyasszonya,
benned a magasságot tükrözik,
sötét ásvány mintázza arcodat
s szemed színét az ég felöltözi.

Hollószárny árnyalja szemöldököd,
hajad egy csöndes, éji vízesés.
A Szerencsést örömbé ötvöződ
s hallgat téged, mint tomboló zenét.

Tested belakják buja démonok,
vagy álmodják csak szép szállásukat
s tudod, egy álom is lehet konok.

Az erdőn minden ág feléd mutat.
Az égre, ha szonettet rajzolok
letörlenék az érted harcolók.

Bíbor

Ha egy madarat röptében lelőnek
és földre zuhan, mint a kődarab,
színes tollai még a levegőben
sokáig lengenek, szállonganak.

Mint lassan hulló, szétszórt, árva tollak
a gondolataim csak olyanok,
míg önre nézek tétovázva hullnak.
Csak nézek, mosolygok és hallgatok.

Az ön szemén még röpülhet az élet
s ha elfedik, védőn, a szempillák
csak pillanatra rebben a sötétben,
hogy újra megnyilhasson a világ.

Így húznak el az évek is a fényben
nem lehet nekik visszaszállni titkon,
mígnem egy ponton hirtelen kiégnek
s az ég alján csak szégyenfolt a bíbor.

Csillaglángokon

Nincs annyi fény az Isteneknél, mennyben
és annyi árnyék nincs a lelkemen,
hogy téged megmintázza újból, szebben...
az ifjúság és szépség vagy nekem.

Enyém vagy mindig tiszta éjszakákon,
így tartok rabnőt csillaglángokon.

Megmártózva a mosolyodban, fázom,
és bőröd érintését lángolom.

Titkos szerelmem, elveszett hitem,
talált kincs, mely pihent a föld alatt
hajadba élve eltemetkezem,

s a fésődön a versem fennakad.
Mint angyalok, röpülsz szárnyamon
túl életem, parázsló bánaton.

Nem sátraz hajad...

Ha dús leszel, mint színben őszi lomb
és karjaimba nem taszít a gond,
honnan veszek az égre csillagot?

Nem kérhetlek, hogy mondd: nagyon szeretsz,
csókkal becézve párodnak nevezd.
Szólíthatlak, nem lesz majd válaszdod.

Honnan veszek az égre csillagot?
Eltűnt az ég, a kékség elhagyott.
Nem kérsz már és nincs új ígéreted.

Szólíthatlak, nem lesz majd válaszdod,
kedves szóval szívem nem áztatod.
Többé nem vár majd készséggel öled.

Nem kérsz már és nincs új ígéreted,
már nem sugársz fényt és életet,
nem fürdesz napban, fent a balkonon.

Többé nem vár már készséggel öled,
s nem gyűrűz rám a kígyós élvezet.
Nem intesz búcsút nyári alkonyon.

Hajad sem sátraz izzadt arcomon.

Csókkold az égre!

Öreg ember, majdnem, hogy föld alatt jár,
az ég kéksége szemében kihunyt.
Még itt téblábol, pedig nem marasztják,
szó és mosoly a száján elvirult.

Öreg ember, kevés, ki benne még hisz.
Teszi a dolgát, még használható,
épp megteszi, de nem dob rá felényt.
Nem választják, pedig választható.

Látod, tudom: ilyen az öreg férfi.
Nem tékozol, csak rád, érzelmeket,
sóvár szegény, de kevéssel beéri.

Halottja nincs, de minden nap temet.
Gyönyörű démon, csókold őt az égre!
A földön járt, nem tudni, hogy mivégre.

Látlak

Fehér a téli völgy s a tagadás,
olyan a hó, mint falfehér moha.
A villanyfény, a kedves homloka,
arcomra szórja bőre aranyát.

Látlak e délceg, tiszta téli tájban,
amint haladsz az úton felelé,
a tisztaság felé, mely Istené
a versem szárnyán egy pogány imában.

Ízlelnélek, mint fák a levegőt,
amint a szélbe, mint kutyák, harapnak.
Az izmaimban tudlak, mint erőt,

bennem te vagy, akit munkába fognak,
pedig előlem mindig elosonsz
felém villantva egy kacér mosolyt.

Mindenütt keresgél

Ki megcsaltál, mert soha nem szerettél,
s mert nem szerettél, meg sohase csaltál,
ki eltűnhetsz ártatlanul is csalfán
a lélek téged mindenütt keresgél.

Hozzám jövet, te, tőlem távolodtál.
Higgadt voltál, amíg kedvem kerested.
Fizetségem volt tökéletes tested.
Az életről s nem rólam álmodoztál.

Hogyan lehet egyedül így maradni,
temetni még élők érzelmeket,
s miért nem képes mégsem belehalni

ki tégedet önrészeként temet?
Az emléked, mint légy, körülkering.
Szerelmem vonzza még... vagy bűneink?

Olmék

Kéken kongó égbolt, döbbenet hiányod.
Minden kedves dolgod nélkülem csinálod.

Napjaid úgy telnek, mintha nem is volnék,
annyi sem vagyok, mint régen eltűnt olmék.

Nem vagyok, nem voltam, lenni sincs esélyem.
Halhatatlanság sincs, csak tündérmesében.

Versem mások írják hóra, olvadásra,
mindig rólad írnak, nincsen rímük másra.

Hogyha nem lehettem párod e világban,
érezz tűzmelegnek téli kályhalángban.

Mosdóvized volnék, szennyesen elöntesz,
arcodon verejték, kézfejjel letörlesz.

Hagyd, legyen a vágyad, mit betöltesz mással,
milyen nem lehettem: másom benne lássad.

Mint a nagy mindenség én magamba zárlak,
hogyha elveszítlek, hogyha megtalállak.

Olmék: amerikai ősnép

Az angyal is nomád

Vonal, vagy színfolt, forma és alak
lehetsz, mert már nagyon akartalak.
Bevont zászló, elhullott ékezet,
fakuló köd, ha elfeledtelek.

Ne gondolj rám s talán én sem leszek,
csöndbe veszek, nem zaklatnak neszek.
Magamra rántok sziklát, karzatot,
ha kedvesem, te így parancsolod.

Nagyon szeretlek, meg sem tilthatod!
Kőből vagyok szobortalapzatod.
Elment az Úr, az angyal is nomád,
s már szentelik a cédák templomát.

Ne mázolj homlokára csillagot

Ha csillagkondát, mint kanász terelgetsz
s ezüst patájuk peng a kék jegen
a körmöd fújva verseket fejelgess
egy kis meleg, hogy lelkedden legyen!

Ha jársz csapásán álmod asszonyának
és egyetlen nyom sem vezet feléd,
szűkítsd körük, tereld be rímkutyákkal,
de meg ne lesd a céljuk semmiképp!

Vagy hagyj fel verssel, kedves öncsalással
és prózát küldjél női útitársnak,
ne mázolj homlokára csillagot,

az jobban illik szárnyas paripához,
ha holdon áll s igézi a napot.
A céda asszony esküszik vagy átkoz.

Dicsfényed volna...

Lerajzoltalak versben annyiszor,
de feldereng mindig egy új vonás,
egy éve már, hogy portréd rajzolom
és minden vers egy újabb vallomás.

Lehetnél festmény, egy újabb Gioconda,
Petrarcának szerényebb daloskönyve,
és újraírlak, megfestlek naponta
és desztillállak új üvegbe öntve.

Szót most már alig válthatok veled,
versem, szavam téged nem érdekel.
A múlt lassan magába átemel,

kérdeznél majd és senki nem felel.
Bűnöd vagyok, s versem bár sért, igaz
dicsfényed volna, de csak félig az.

Még egyszer illatod

Így szomjazó kér egy pohár vizet
és sűrű éjfél néhány csillagot,
de kérésére mindig ráfizet.
Hozd el hozzám még egyszer illatod!

A megfagyott föld álma ily tavasz,
az álmatlanság így kér bármi álmot,
az ordas állatfalka ily ravasz.
Emlékeddel így pótolom hiányod.

Így fagy bele járásod verseimbe,
a ritmusra így simul rá hajad,
az ágyékok engem pokolra vinne,

de átkarolni téged nem szabad.
Eltűnt tavasz, mely egyszer itt lakott,
hozd el hozzám még egyszer illatod!

Csak filmen láttalak

Ha várlak tarlott, őszi hárs alatt,
s a késő óra hullt levélen rezzen,
a lépted kis kapum felé kerítem,
hogy átölelhessem a válladat.

Ázott az éj, egy csillag sem neszez,
úgy röppensz el, mint hetyke ifjúságom
elvillant egy szédelgő fénysugáron,
öröm csalódásommal versenyez.

Sietsz a hosszú leptű éjszakában,
sietsz, mint könnyen járó ifjúság.
Így révedek rád vissza mostanában

s hozzám simul egy huncut, karcsú ág.
Nem is voltál, csak filmen láttalak,
csak álmodtam rám sátrazó hajad.

Mondjuk

Menekülnék, s e vers marad veled,
már messze járnék, engedj elszaladni!
Mondjuk, holnap gyógyultan ébredek,
és nem kell többé téged már akarni.

Ki nem lehet ifjú s tündérkirály
hiába néz ezüstös csillagot,
ha téli éjjel csüggedten kiáll,
mert nincsen álma s lelke zaklatott.

Mondjuk, nem vagy, csak a hideg hegyek,
az ében éj s a fürkész csillagok,
s gondom csak az, hogy jó tüzet tegyek,

nem tudva, hogy milyen boldog vagyok.
Mondjuk, nem láttalak téged soha.
Ilyen az út, mely nem visz sehova.

Arannyal írtalak

A képzeletnek úti-célja vagy,
te gondom rabja s én foglyod vagyok.
Jegem vagy és belőled olvadok.
Körötted pályán jár a gondolat.

Az ősz vagyok s te fáim bíbora.
Ázott cipődben olvadt hó vagyok.
Ima, ha vagy, kezemben olvasód.
Voltam a „honnan”, légy te a „hova”!

Beszívtalak, mint táj az illatot,
éles vagy, friss vagy, mint a hajnalok.
Az élet vagy, veled betelve nincs

halandó ember, drága e bilincs.
Vakítasz, mint a folttalan havak.
Arannyal pergamenre írtalak.

Nem kapok levegőt

Csak egymás nélkül, mint külön világok,
pályánkon siklunk, visz komor tűzünk,
csodálja az, ki minket sosem látott,
amint közelgünk s mégsem ütközünk.

De mért sorolnám égi képeit
a messzi fénylő, végtelen világnak?
Míg lopva lesném könnyed lépteid,
lesátraz rám a barna bőrű bánat.

Felsírnak vékony hangon kölykeim,
a verseim, nyíló szemekkel nyüzsgők,
lelkem vackán, vágyam őrhelyein.

A mindenséggel hajszáladon függök.
Szédülten pörget, hajt a vonzerőd.
Csókolnálak s nem kapok levegőt.

Írtam rólad...

Hiányod átítatja létezésem,
mint nedvesség a korhadt csónakot.
Mi rólad szól csüggedten az vagyok.
Az úr, ha vár, üres vagyok egészen.

Csokrom, ha van, te nem lehetsz virága.
Fényedben is csak vak csillag leszek,
s nőnék feléd, mint lusta Alpeselek.
Te megmaradsz, s az én szememmel látnak.

Ha megmaradsz, engem rajtad keresnek,
és, hogy ki voltál, tőlem tudható.
Hitem voltál, hogyan lennék eretnek!

Lombom vagy, hogy lennék lombhullató?
S ha nem maradsz meg, és minden hiába,
írtam rólad, mint írószű a fába.

Varázsold vissza

A márciussal még a tél üzen,
fagyott földön csúszkál Flóra, ha jön.
A szürkesség cérnán lóg odafönn,
verssel szítnám még kialvó tüzem.

Versben mímelném arcom ifjúságát,
versem vigyázná ringón izmaim,
de nem segít itt már ütem, se rím,
lemetszették fáim virágos ágát.

Hiába régi még a fürge vágy
s trilláz a lelkem hangos madárfüttye,
nem nézhet többé ifjú arc reád,

engem a tél ködült folyója fürdet.
Aranyhalm, ki hálóm foglya vagy,
varázsold vissza ifjúságomat!

Csak a szemek

A fény felé a zord hegyek fején
nem küldök már könnytől fénylő imát.
Félénk a hold, sosem sikolt, kiált,
a szívek égre mentett jeleként.

Csak a szemek...(Sajnos, bizony, hazudnak.)
A csillagmindenség bennük kering,
hát ők a legszebb díszek az Úrnak:
asszonyszemek az arcok fészkein.

A fáradt szürkék, a derengő kékek,
a kósza zöldek, füstös feketék,
az árnyék-barnák, álmos csodaszépek

az üdvösséget szikrázzák felénk.
Elutazol, a ház ott fent kietlen,
a messzeség ködével két szemedben.

Elmentél, kedves

Ha nem öllelek, bújna más karomba?
Ígérne más nő lüktető ölet?
A sors más szállal máshoz öltöget?
Elementél, kedves, fű zöldül nyomodban.

A meszéség, veled szaladva, megnő,
eltorlaszol, mint tornyos havasok,
nincs alagút, sziklák az ablakok,
utamban áll a függőleges erdő.

De a szerelmem, mint ezüst madár
hegy-völgy felett szabad égen követ
ott fenn nincs térkép, nincs országhatár,

ő bárki földjén tölem nagykövet.
Csak nézz az égre, mindig láthatod
madárként is hűséges állatod.

Ne jöjj

Ha búcsúszom, hát eltörött a szárnyam,
valami fontos bennem eltörött.
Elpusztulok én annyi búcsúzásban.
Mi elhangzik, a búcsúszó örök.

Sivár, akár a föld, mely eltakar
és ismeretlen, mint a végtelen.
Míg élünk elbúcsúzni nem szabad,
nincs abban emberség és értelem.

Elég csak szólni: kedvesem, ne jöjj!
Fáradt vagyok, sértett s főként öreg.
Aztán meglátjuk, kérlek, most ne jöjj!

Kopár a lelkem, mint az ékkövek.
Sikolt a víz sziklákon összetörve,
a könnye permet. Én sírok belőle.

Takard el szemem

A parton állok, lármázik a víz.
Hiányzik még a halál nyugalma.
Száguld a víz, jajongva csak rohanna.
Forrásához a partja visszavisz.

Látod, e part az életem szegélye.
A halál marja, tépi, nem a víz.
Az örült tempó elszédít, vakít.
Ki áll e parton lassan nincs esélye.

Az összezavart zenekar így harsog
keresve kottát, izzadt karnagyot,
koncerttermet, közönséget... a partot.

Halált szeretnék, mélyen altatót.
Lépjél hátamhoz csendben, kedvesem
és tenyereddel takard el szemem!

Eltűnünk végül

Halálod lennék, ha a lengő égnek
madártrillája volna gyilkos ének.
Koporsó lennék, melynek durva öble
magába zárna boldogan, örökre.
A gyászt, mint füstölőt, ráznám feletted,
ha végre téged egyszer sírba tettek.
Pondrósereg lennék, mely falja tested,
örök halálod, míg magadra fested,
de nem fog rajtad rímeim haragja,
kondul a kedved – új tavasz harangja –
túlélsz vidáman minden elmúláson,
mert gyilkos kedvem ellened utánzom,
s hiába volnánk mindketten halottak,
kiket az idők mérlegére dobtak,
mi ott leszünk széljárta könyvlapokban,
hajad lebben, a pillantásod lobban.
Kígyózunk kúszva, kusza betűindán,
a sima égen szétterülünk simán,
a hold szarván ott csüngünk felcsavarva,
tovább lendülnénk képtelen magasba,
s amint lobognánk, lidércként elégve,
eltűnünk végül a fekete égbe.

Nem hagylak

Nem hagylak válni lepréselt virággá,
mely látszatként, ha őrzi még az életet,
míg önmagát, mint fényképből kívágná.
A súlyát könnyű sóhajoddal mérheted.

Nem hagylak szép emlékké silányulni,
mely felbukkan egy ismeretlen rejtjelen,
s belőled nem marad meg egy kisujjnyi,
magára vesz mi véges, vagy mi végtelen.

Te megmaradsz, felkunkorodsz a versből,
állasz és intesz, mint a bordó balkonon,
őrizzen bár családod dühödt-konokon.

Lapos soromból, mint fekhelyről, kelj föl,
ölelj meg újra s újra, csókolj, akarom!
Pedig csak én szeretlek s nincs akaratom.

Tiszta nyommal...

Ha meghalok, csak nézz a csillagokra,
mert minden csillagot reád hagyok.
Tekintetemnek csillagfény a csokra,
mely éltem fogytán majd ott fenn ragyog.

Harang szavában hallod majd hangom,
a belső zengést. Benne megtalálász.
Míg éltem nem volt semmiféle rangom,
fentről szólítlak majd, ha néha vársz.

Tavaszi virágán megismerhetsz engem,
a lelkem színes, friss tavaszvirág.
Az illat és a szín benned teremjen,
amint azt bennük én hagyom reád.

A vízesésnek hűségese szivárvány
mutatja azt, hogyan szerettelek.
Halálomban sem hagylak téged árván,
minden szépségben ott vagyok veled.

Feléd menekszem, minden verssor mentén,
a szóm a verseimben rád hagyom.
Búcsúzva tőled minden naplementén,
hozzád térek meg minden hajnalon.

Hulló sugárban átölellek téged
és búcsúcsókban szádra olvadok.
Ne félj, ha fáj, ha ajkaidra égett,
majd tiszta nyommal mindig ott ragyog.

Éjfélkor

Csillagfénybe fogózz, ha nem leszek!
De megtalálsz a bűgő éji tűzben,
éjfél és álmod veled felezek,
ha életemet egyszer kibetűztem.

Takarózz megriadt, szökő reménybe,
hogy el ne csússzon, nyomd csipőd alá
s a hónod alja megcsiptesse, védje!
Kibélelem a szemhéjad falát,

kibélelem magammal, mintha volnék.
Álomdban jólét, pénz vagyok neked
s féltékenyen nem mondok ellened.

Ha ébren jársz, tőled csak elhajolnék
magamra húzva földig a halált,
de éjfélkor párnád alatt találsz.

Egy csillagot

Ha éneket nem kérhetek,
mert nincsenek már énekek,
s lehulltak mind a mennykövek,
az Isten rám már nem lövet,

ha nincs virág az udvaron
s, hogy lesz-e tél nem tudhatom,
búvóhelyem sincs legbelül,
vergődöm menthetetlenül,

ölelj akkor én angyalom,
szeress halálba az-napon
s mikor a nappal néptelen
temess egy csillagot velem!

Te álmodod

Az én szavammal rólad szól a Végzet,
az égen minden csillag lábnyomod,
amit felőlem ördög s Isten végzett,
az életet s halált te álmodod.

PIROS RUHÁT

Egy tiszta március

Mint piszkos kártyát, megkeverték.
Jajunk nem hallik, fogy fajunk.
Sok népe alszik itt keletnek.
Váltott lovon járt itt a múlt.

Hitet hagyott s nyelvet cserébe,
a barna bolgár, s megmaradt.
Királyaik Atilla-vére,
vörös agyag a föld alatt.

Hitet s nevet hagyott királyunk:
megért az ország egy misét
és elharangozták minálunk,
felkoncolt sámánok hitét.

Véren vásárolt Európa,
rokonvér mocskán s másokén,
bünt és vért adtak itt adóba
és élni kellett másokért.

Mert megmaradni így lehet csak,
a föld gazdát gyakran cserélt.
Miközben minden más nevet kap,
itt megtanulják új nevét.

De volt egy márciusa, tiszta,
s egy népnek ennyi itt elég.
Pecsétes, rongyos álmainkra
Petőfi írta rá nevét.

Viharok vadaskertje

A felhők mindg erre járnak,
vadászni erre jár a zápor,
végigseper jobbágya földjén,
lesátoroz, mint harci tábor.

A harmat holdas éjszakákon
járőr: a nagy csapat legénye.
Hallik, míg lesben áll a had,
a hangos hajtók jégverése.

Vadaskert foglya itt a szolga.
Télen soványan abrakoltat,
ameddig álmodt lát a medve,
s az erdőn fűrészek dalolnak.

Az ősz a kedves évszak erre,
jó nyárutóra s őszre várnak.
A hegy fia kaszálni indul.
Ősszel máshol, s későn vadásznak.

Ha villámkardú felhő lennék
lovam patája mennydörögne,
– s nem ázott vállú, gyáva szolga –
itt szórakoznék mindörökre.

Rejtőzködő Mona Lisa

A szájug szélén egy mosoly.
Kacér, hazug vagy ostoba?
Esténként csillog így a hold,
az égnek ő a mosolya.

Karcsú, kecses, kis görbület
játszik velem, titokzatos,
pedig nyomasztó szürkület
az éjjelem s a nappalom.

Az újhord múzeumi tárgy,
elkényeztették, műremek.
Ki csillagot keresni járt,
Giocondát akkor festhetett.

Minden maradt. Kivándorolt.
Firenze akkor elveszett,
kivéve azt a félmosolyt,
abban mindent megmenthetett.

Kacér, hazug, titokzatos,
már meg nem láthatom soha.
Felvillan női ajkakon
s épp akkor nem nézek oda.

Mint horvát tamburán

A szél a fákat húrként pengeti.
Megérttem már e tengermély zenét.
A perc mulandóságát tengeti,
haladékot hiába nem remél.

Az ég jegén, mint búcsúzó dobol.
Kitérnek félve vánszorgó hegyek.
Szédít a végtelen, mint alkohol.
A szó döglött légyként padlón hever.

Mint hangyaboly lyukakból áll a múlt,
oly könnyű, mint meddő, bolyhos szivacs,
gyaluforgács, melyet Isten gyalult,

fájó szünet, ha már a szív kihagy.
Az óra áll, nincs késő, nincs korán.
Zenél a szél, mint horvát tamburán.

Nincs kímélet

Nem izzik mér a délutáni fényben
a domboldalra támaszkodó éger
ágára fagyott ropogó levéllel,
melyen az ősznek késő lángja égett.

Arcán fagytól csipkézett szemfedéllel
aludni látszik a tavalyi élet.
Kések csillognak csorba csillagéllel
s a hideg villogásban nincs kímélet.

Ima sincsen csak a felcsukló Ámen.
Föld alá dugtak Istent és papot
s a harangozó nyugtalanul jár-kel.

Húzd feljebb kissé meleg paplanod!
Nézd Apollinaire-t ott a hangszállal!
Fején kötés van, a halállal tárgyal.

Téli fantázia

Amíg fogalma versben képpé dermed,
acéllá edzik kint a levegőt.
Ajtón zörög a tél fagyott kezekkel
és fájdalmában folyton felüvölt.

A fák ténfergő éji óriások,
egy lépés még s roppannak a tetők.
Álmom pincéjén menedéket ások.
Alvás közben a remény hihetőbb.

De az idő csak szőnyeg, feltekerve
és belsején a múlt mintázata
a rosszul szőtt történelem lehetne,

valódi vagy csak annak látszata.
A hold az ablak függönyében verdes.
Egy isten kéne emberben a rendhez.

Marad csak a látszat

A szenvedély nagy mohón medret ásna
s nem áll kezéhez csákány és lapát,
így hát kimegy a forgalmas világba,
feszíti mellét s riszálja farát.

Vagy szomorog és verset sző a holdra,
nagy pókháló a lelke bánata,
de közben minden titkát üti dobra,
akárha pellengéren állana.

A csendet bontja, mint egy régi házat
nagy élvezettel zúzva ablakát.
A fő dolog kell, de marad a látszat,

mely, mint a méreg máját járja át.
De eljön majd egy langyos őszi alkony,
amikor halkán kopognak az ajtón.

Piros ruhát

Télen is vannak színes örömek,
öreg, mesés legendák, tömörek,
de piros ruhát nem visel a tél.

Van bőjtje, csendes, ősdi, húshagyó,
talán kalandja, vágya surranó,
de piros ruhát nem visel a tél.

Hull kedvesen, s mint kéz, cirógató,
lágý érintésű, röptű tiszta hó,
de nincs a szája, a forró és piros.

Van újszülött istennek angyala,
a hajnaloknak harapó fagya,
de nincs a szája, a forró és piros.

Van öngyújtó, kova, tapló, acél,
de piros ruhát nem visel a tél.

Furcsa

Közél a föld, távol a föld,
nem érheti a lábnyom.

Itt van a nyár, a tél van itt,
a kedvesem a lányom.

Okos vagyok s becsap a csók,
többen lehetnénk hárman,

hogy földlakók, hogy marslakók:
nem táncolunk a bálban.

A csókok mentén érkezők
kezeiben néha kard van,

a seb fehér, a hó vörös,
az ég nagyon alatt van.

Ha szív dobog, nagyon dobog,
lehet már két ökölnyi,

a végén még megsebesül
és nem tudom bekötni.

Békíteni

Hogyan lehetne megbékíteni,
harang-zúgássá hűteni a vért?!
A barna tócsák istáló-levét,
amelyben önmagára néz az ég.

Munkára fogni még hogyan lehet,
hisz köpné még szegény a tenyerét,
kinek idejét eldarálta rég
az a sok-sok ezüst fogaskerék?

Csillag felé nem kunkorodhat
a végleg megvakult emlékezés.
A földet véled lábnyomoknak,

s képzelgésnek a tenger életét,
mikor minden boldog hiéna
a Szűz mosolyát utánozza.

Őrzi-e?

Az ablakot, ha befalazták
tisztíthatják-e üvegét,
érik-e őszben fázó ágak
az elmúlt nyárnak melegét,
az ég az imát, a megbánást,
a tél a szénaillatot,
a levált cipőtalp a járást,
szívünk a nőt, ha itt hagyott,
az arc, a száj a vidámságot,
ha legörbül a gyász alatt,
boldog asszony a boldogságot,
ha a tisztesség odavan.
Bekerítik-e azt a házat,
melyben nincs otthon senki sem,
felnéznek-e még az olyanra,
ki meghajol mindenkinek,
megőrzi-e a tisztaságát
a lélek, ha a földre jött,
a hajnalának frissességét
úgy dél felé a délelőtt,
elégetett papír a verset,
a csillagok a csillogást,
a Szentírás az Üdvözítőt,
és illata az orgonát?

Elhull az őz

Az élet helye nem fáj.
A halál elmúlt szerelem.
Elhull az őz
s nem fáj az esőverte nyom.

Ne olvassatok

Én vak betűkbe mért temetkezem!
Mit vét nekem a papír tisztasága,
hogy vétkes verseimmal terhelem?
Ez arcátlanság, melynek nincs határa!

S az olvasó gyanútlan, védtelen.
Reá-rohannak, mint a démonok.
Bocsánatuk utólag kérhetem,
hogy ép ruhájuk sárral foltozom.

A verseim pusztító vírusok,
szemükbe vágódnak a vad betűk,
miközben kis megértést koldulok

dühödt darázsrajt küldök ellenük.
Födjétek el kívülről arcotok,
s belül az Istent! Ne olvassatok!

Tűz sincs

Csak ez jutott, e völgy az otthonom,
ahol a füst csíp s rám száll a korom.

Komor a kedv, a fejsze itt az úr.
A tenyér izzad, markom meglazul.

Tűz sincs, a helye hideg, fekete.
Míg ázom, nem véd Isten eresze.

A gúny nevet, dajkál az éjszaka.
Barlang az ember s nincsen ablaka.

Aranylakodalom

Arany láng, lengő, lüktető arany!
Mosoly. Az ősz már felsepert levél.
A boldogság borzong anyagtalan
s a lélek mára új ruhát remél.

Acél a villám, eltörik, ha vág,
mert pajzs a jellem védtelen szíven.
Ki élvezné a bűnök illatát?!
A patyolat menny – élő intelem.

Ó, mennyi év, hű tettek, halk szavak!
Egyéni, védtelen történelem.
Az élet néha himnusz is szavalt

s volt szégyen és dac is töménytelen.
Most glória a festett ablakon!
Ezüst könnycsepp, aranylakodalom...

Egy kevés bíbor

Havat kaszált a hold éppen
egy tenyérszerű kis lapályon
mikor fénykörébe léptem
ott ragyogni télen, nyáron,

de az örök hétköznapiak
leporolták a fényt rólam,
kiseperték jajok, bajok
a ragyogást is alólam.

Világom fehér-fekete,
arcom tükrén fanyar fintor,
csak az égaljt festette be
napnyugtával némi bíbor.

AKÁRHA ÉGRE ÍRNÁK

Portrém

Az öregség, a vándor sminkes,
mint szellő, engem cicomáz
s egy fudri nyári fergeteg
felhő ezüstjét festi rám.

Száraz fűszál szemöldököm,
taplógombácska két fülem,
háttér a lila láthatár.
Megmintáznak élethűen.

Mangán magány a szürkület,
villámzárt gombol rá a dér.
A táj fehér tál, mint a hó,
üres edény, a tél facér.

Nem szisszen kés a kocsonyán,
mert nincs utolsó vacsorám.
Kavics koccan, a fogaim,
és képlékeny agyag a szám.

Kút

Én kút vagyok, szűk körkörös falak.
Talán már réges-régen nincs vizem.
A tág eget még emlékül viszem,
vagyok számára ujjnyi foglalat.

Kávámon, aki hosszan könnyököl,
fürkészi váltig, csillan-e szemem,
a csobbanásom meddig rejthetem,
mert vigyázók vigyázzák börtönöm.

Felettem, fent szabad a végtelen,
csillag-staféták szöknek szertelen,
születnek újabb lobbanó napok,

és nincsenek, már, törpe holnapok,
időt nem szül a boldog pillanat.
Én kút vagyok, csak kút, a föld alatt.

Fakó

Olyan vagyok, mint elszállt szőke szó,
mit megfizettek rendben, oly adó,

mint szemlesütve hordott büszkeség,
mi pörgött eddig, s ma törött kerék.

Közömbös, mint profil a pénzeken,
mindegy milyen marokba érkezem.

Ha száll a köd, tűnőben ott vagyok.
Hová tűntek, míg voltak, évszakok?

A lány, a vágó, a nő, a szerelem!
Hideg falat tapintok lelkeimen.

Leszállanék, s megállni nincs terep,
mint huzat, apró malmot pergetek.

Olyan vagyok, mint szájamon a szó,
oly értelmetlen, fájó és fakó.

Ablak

Ablak vagyok, finom, vékony üvegből.
A sár kívülről van, mely rám tapad.
Megnézheted mégis bennem magad,
megigazíthatod hajad, a kendőd.

Belőlem néz ki bentről a világra
kit a szomszéd mindenség képe vonz,
látni a múltot, s amit véd a bronz,
amit kidobnak, s védi már hiánya.

Ablak vagyok, bezárva vagy kitárva.
Kinyitnak s máris házhoz jött a nyár.
Télen virágot képzelsz rám az árva,

a fogvacogva tűnő napsugár.
És van, ki néha megtisztítna könnyel
vagy légypiszkot bámul rajtam könnyel.

Tegezben

Én nyílve sző vagyok.
Szállhattam volna frissen,
ám tegzébe visszatett
és nem lőtt ki az Isten.

Eltűnt a célpont?
Élni kell a vadnak?
Talán a nagy vadászatok
már végleg elmaradnak?

Száguldás,
sziszegő
levegő,
a becsapódás tompa kéje
s a vér, a húsnak forró éje
elmaradt.

A rozsdák is kikezdenek
áporodott mélyén a
tegeznek.

Mint könnyed pasztell

Mint egy mosoly a meleg úgy fogad,
a szél megtorpan kinn az ajtófélen,
a ház tulajdon lelked nyáron-télen,
itt néha Istennek hiszed magad.

Itt fonták sorsod régi asszonyok,
itt nyútták tested, régen, nagy szerelmek.
Udvarnyi ég, amit föléd szereltek,
amelyen csillagok a lábnyomok.

Itt voltál szolga és parancsot osztó,
itt volt a vers esténként kedvesed
és volt a rím az álmokon poroszló,

itt volt a vágy, a meg nem engedett.
Az élet már egy megfejtett talány,
mint könnyed pasztell függ szobád falán.

Hallgató sereggel

Tanulom a jeleket,
de nem mondok hamis horoszkópot.
Kergetik a kereket
utak, amelyek másszák a dombot.

Tervezném a holnapot
és a csillagképek kinevetnek.
Közben sárrá olvadok
s elhelyeznek végleg napkeletnek.

Míg kerestem kedvetek,
olvasatok megcsalódott kedvvel.
Csalódtam hát bennetek
s elvonulok hallgató sereggel.

Fekete vers

Szemembe szúrták, mint egy nagy szeget
az álmoktól szikrázó éjszakát.
Mint kárhozott, ha Istent emleget,
betörném mind a mennyek ablakát.

Kint fekete hó hull, a kerteken
nem hagyhatok halványkék lábnyomot,
rámdől az éj fala, ha felkelek
és halott emberekkel álmodok.

Ki lesz öröm nekem, ha érkezem?
Kinek szívéen remeg várakozás?
Isten milyen világát éhezem?

A túlvilág sem végső állomás?
Későn ér haza, aki messze jár.
A kulcsos angyal álmos és kizár.

Éjente

Éjente fűtök, írok, ez maradt.
A csend a leírt szóba öltözik,
míg rajtaüt a zaj, a virradat.

Az óra, mint egy fáradt szív, dobog,
mert szolgának folyton szolgálni kell.
Fűtök, mohó parázsra fát dobok.

Az éj, így, innen nézve, parttalan.
A gondok láncon hallgató kutyák.
A félelem itt s most alaptalan.

A béke óvatos, szétnéz, leszáll.
A falról egy faarc nagy-messze néz.
Nagyon késő van, már fél egyre jár.

Ki hét milliárd embert álmodik,
annak születés perce, mind, a perc,
ám közben meghal minden második.

Az élet, mint a betű papíron
csúszik, mászik s néha nagyon ragyog,
szújárt és szent, mint egy bolgár ikon.

Míg ír s mozog, figyelem a kezem:
hordozza-é erő és kegyelem?

Eltűnődöm

Télestén, ha kint az éjben
kést csorbít a hold az égen
eltűnődöm, hogy miképpen
végződik be majd regényem.

Mit firkál végül szívemre
az, ki ott fent percet számol
s becsukja könyvét sietve,
nem jegyez új oldalszámot.

Árnyék leszek, barnán, szürkén,
puhán, mintha csak lebegne
vagy, mint ujjnyom asszony tükrén,
madárszárnyak fellegekbe`.

Súlyos mégis. Havas úton
hatan visznek düledezve.
Nem kell versben már hazudnom,
szabva őket szép kerekre.

Csak feküdni megnyugodva,
mint a mélység, mint a fenség.
Végtelenné gyarapodva
végtelenül kicsi lennék.

Feküdj vissza!

Feküdj hát vissza, vár a váncosod!
A szív, miként az óra, helyben jár.
A végső állomást megálmodod,
ahol a kassza örökre bezár.

Feküdj még vissza, itt a vánkosod!
Talán az óra megvár, hogyha áll.
Míg visszaalszik álmos városod,
a falnak fordul benned a halál.

Feküdj csak vissza! Visszajár a tél.
A részeg Nap kocsmába tántorog.
Ha visszafekszel, minden visszatér,

közel jönnek a régen boldogok,
és visszajő a tél, havaz nagyon...
Egy lábnyom tart feléd a friss havon.

Szétmorzsolt szavak

Most éled meg a nagy tilalmakat:
pogány világ, a keresztény hitet.
Az elmúlás végső alkalmat ad.
Örök nyugalmad rá építheted.

A szépség önmagának megmaradt,
a naplemente vitte bíborát,
a vers: betűnként szétmorzsolt szavak,
pillangószárny, elveszti hímporát.

Álszent öregkor, rokkant bölcsesség,
életre zápult magja nem csiráz,
a semmi lángja rajta általég,

önnön múltjába fájón kandikál.
Elveszted titkolt, szép tartalmadat.
Megéled most a nagy tilalmakat.

Egyszer

Érzed-e már a komor ősz szagát,
ha dolgoznak az erdőn a szelek
felbolydítva a múltad állagát
s kajánul megszagoltatják veled?

Sápadt hegyek a hollószárny alatt!
Egy csonka ág lehetne mérleged,
rémülten egy sikoly feléd szalad,
kövön billegsz s a gyomrod émelyeg.

Holló kerren vagy már a pap beszél?
Egy félmondatba tömték mindened
s a fehér szárnyú virág elalél.

Összehajtják ruháid, életed.
Nagyon hideg volt itt az ég alatt?
A legszebb film is egyszer elszakad.

Tévedés

Nagy tévedés, hogy írom versemet,
ahogy tévednek hangok és szavak,
igaz csupán, hogy itt az éjszaka
s nem látni csillagot, mert nincsenek.

Öröm sincs, bánatunk csak szóbeszéd.
Egy futó isten sírja könnyeink.
Élünk egy végső szertartás szerint,
viseljük nyűgét s nem tudjuk becsét.

Nagy tévedés azt hinni: élet ez.
A kósza álom hajnalonta az,
amit a lélek ébren félretesz

s mert meg nem értjük már nem is igaz,
pedig az álom olyan eleven,
de tévedés, hogy lehunyom szemem.

Abban sántikál

Valaki felteszi a Holdat
s felhúzza jární az eget,
a kéket feketébe oldva
házakból füstöt ereget.

Nem, nem foglalkozik velem,
hisz lépni tanítja a fákat,
aztán egy jelre hirtelen
kertléceket visz katonának.

Barátian meginvitál,
felsőbb körökből közvetít,
egy szélkakassal felkiált,
halk csillagokkal csendesít.

Míg visszanéz az ablakon
öreg macskánk kigyúlt szemével,
suttog s hangját nem hallhatom
és visszaint a fák kezével.

Valaki abban sántikál
ismernék már be mindent menten,
mellyel a bűnt, amit kínál
s magamat önként feljelentem.

Abszurd

Ki láthat át az ég boltívein,
milyen csillag bujkál az ég hajában,
az angyalok netán a híveim
s az Isten emberként élt hajdanában?

Az élet, mint a fohász felfakad
s mint jég a vízen, magad vagy halálod,
átértékelve volt tartalmadat,
a semmit kis hálóddal kihalászod.

Úszott a nap felé a nagy hajó,
de a hold fényén már csak csónak reszket
s az árnyékok nehéz heverő testek.

Nem létezik, ami mindenható!
Amennyi vízcsepp, annyi végtelen,
de mélyein nem moccan értelem.

Jelentkezzen!

Én megfizettem mind a bíbort rendre,
az alkonyégen reszkető sugárt,
a szűz pihékért fizettem telente,
tavaszt fizettem, s nyárnak indulást,
sok késő bánat megbánásait,
tükörömnek megfizettem foncsorát
s mi látni nem hagy, meg mégsem vakít:
az Istentől kialakult csodát.

Jelentkezzen, akinek nem fizettem
kevés időm van s elszámolni, kedvem!
Jelentkezzen a versek illata,
az el nem csattant, megszolgált pofon,
a lábbelin a hajnal harmata,
az öncsalás, mit altatónak szedtem,
s, ha van még nő, kit ingyen szerethettem!

Kékkel és vörössel

„Édes kedvvel s édes könnyel”*
élem utolsó éveim.
Egy isten nézi kárörömmel,
hogy merre tartnak lépteim.

Már engem többször összeraktak,
majd széjjelszedtek verseim,
kitettek étekül vadaknak
vagy átvállalták terheim.

Kerestem tükröződő képem
szembe jövő asszony szemén,
meghúzódtam végül szerényen,
mint fáradt különvélemény.

Számoltak rám, mint bokszolóra
s felkelni nem kell, nem tudok,
mert győzni, veszteni csalogóka,
ha bíraskodnak huncutok.

„Édes kedvvel s édes közönnyel”
hallgatlak versek, emberek.
Szavazok kéikkel és vörössel
rátok s néha ellenetek.

*Szemplér Ferenc sora (Vadrucák)

Hol van...

Ha lelkedet eloldozod
s körülfognak a boldogok,
felsír az egyik, más nevet,
öröm lesz csak és szeretet,
de visszanéz a fél szemed
miközben tőlük kérdezed:
hol van a ház, a megszokott,
a fal, a sárral foltozott,
fenyő, a felhőt súroló,
kutyád, az érted szurkoló,
az ablak és a légypiszok,
a sok munka, a rád-bízott,
hol a százéves kaktuszunk,
a gond, a baj, min osztozunk,
hol van a tűz, a tüzifánk,
a nagy tükör emlékszilánk,
a gyönyörű, még ifjú nők,
a szenvedők, az elmenők,
a mészkö kereszttek sora,
villám, a felhők ostora,
a kasza, amely kőbe fut,
egy csillag, a sejlő tejút,
a vers, mely fodroz, mint a víz,
száz kétkedő s egy, aki hisz,
a sár, a bíbor alkonyat,
albumban őrzött hajfonat,
a víz, a csípős tiszta íz,
a szó, a szám, a száz, a tíz,
a gyorsan múló szerelem,
festett szemhéj a szemeken,
hol van az élet, a kaján,

amely nevet a más baján,
hol van a rettegett halál,
mely elől bújnál s megtalál?

Ott lent a köd nagyon fehér.
Telefonon robot beszél.

Akárha égre írnák

Mit írnak majd fejem fölé
míg elhagyatva fekszem?
Nem látogat fenyőgyökér,
s elfogy lassan a testem.
Nem tudják régi arcomat,
eltört tükröknek kincsét.
Hogy voltam, sem tudják sokan,
nem küldhető jel innét.
Az ásvány: őrző némaság.
A hangos szó nem ér el.
Itt mit sem ér a jó barát,
mit sem tehetnek értem.

Fejem fölé, ha írnak majd,
a szép szöveg meg nem marad,
akárha égre írnák,
nagy, lengő árnyú hinták.

TARTALOMJEGYZÉK

IMAZSÁMOLY	3
Gyöngéden illesd...	3
Istent akartunk	4
Ajándékba	4
Van-e ajtó rajta?	5
Februárban	5
Mit tehetne?	6
Néz	6
Szonett a fennvalóhoz	7
Piros almát...	7
Imazsámoly	8
 DIADÉM	9
Édesanyámnak	9
Menőfélben (Édesanyámnak)	10
Édesanyám közeli halálára	10
Diadém	11
A fekete kutya	11
Fázol-e?	12
Hogyha közelembe jönnek	12
 EGY VERSET VÁRTAM	13
Egy verset vártam	13
Őszike	14
Vers a versről	14
Játék verssel és világgal	15
(A vers)	15
Es volt a vers	16
Színeket	16
Az égre írva	17
Mosoly	17
Ezüst tálon	18
A versíró	18
 ARANNYAL ÍRTALAK	19
Ha kérhetem	19
A holdas asztalon	20
Elsodort almafa	20
Rendhagyó nőnap vers, Lucsinak	21

Portré	21
Álomszonett	22
Tiszta	22
Játsszál velem	23
Démonok álma	23
Bíbor	24
Csillagláncokon	24
Nem sátraz hajad...	25
Csókold az égre!	26
Látlak	26
Mindenütt keresgél	27
Olmék	27
Az angyal is nomád	28
Ne mázolj homlokára csillagot	28
Dicsfényed volna...	29
Még egyszer illatod	29
Csak filmen láttalak	30
Mondjuk	30
Arannyal írtalak	31
Nem kapok levegőt	31
Írtam rólad...	32
Varázsold vissza	32
Csak a szemek	33
Elmentél, kedves	33
Ne jöjj	34
Takard el szemem	34
Eltűnünk végül	35
Nem hagylak	35
Tiszta nyommal...	36
Éjfélkor	37
Egy csillagot	37
Te álmodod	38

PIROS RUHÁT	39
Egy tiszta március	39
Viharok vadaskertje	40
Rejtőzködő Mona Lisa	40
Mint horvát tamburán	41
Nincs kímélet	42
Téli fantázia	42
Marad csak a látszat	43
Piros ruhát	43
Furcsa	44
Békíteni	44
Őrzi-e?	45

Elhull az őz	45
Ne olvassatok	46
Tűz sincs	46
Aranylakodalom	47
Egy kevés bíbor	47
AKÁRHA ÉGRE ÍRNÁK	48
Portrém	48
Kút	49
Fakó	49
Ablak	50
Tegezben	50
Mint könnyed pasztell	51
Hallgató sereggel	51
Fekete vers	52
Éjente	52
Eltűnődöm	53
Feküdj vissza!	53
Szétmorzsolt szavak	54
Egyszer	54
Tévedés	55
Abban sántikál	55
Abszurd	56
Jelentkezzen!	57
Kékkel és vörössel	57
Hol van...	58
Akárha égre írnák	59
TARTALOMJEGYZÉK	61

„Családdal nem lévén megáldva,
a magyar népet tekintem családomnak,
s azt kívánom fő örökösömnek tenni...”

Orbán Balázs

Kamenitzky Antal kilencedik kötetét, a válogatott költeményeket tartja kezében az olvasó. A válogatást, fél évszázad terméséből, körülbelül ezerháromszáz versből maga a szerző végezte: ezért is mondhatjuk, a vers maga a költő, aki költői képekben fogalmazta meg önmagát, életét, vergődéseit, kételyeit, szerelmeit és a szerelmet, Isten tagadását, keresését és idővel egyre inkább az igenlését. Verseiben megfogalmazza fiatal, érett, majd idős korának töprengéseit, véleményét a világról, az emberről, az életről és annak nagy kérdéseiről, az öregségről és a halálról. Kamenitzky Antal verseit olvasva egy érzékeny és gondolkodó ember élet- és világszemléletét ismerjük meg, és egyáltalán nem mellékesen, önmagunkkal is szembe néz(het)ünk.

A szerző így vall önmagáról: „Verseim nem dalok, ódák, himnuszok –,... csupán költemények. Természetem szomorúságra, ábrándozásra hajló.[...] Lelki rokonaim: Ányos Pál, Dsida Jenő, Radnóti Miklós, Rafi Lajos. Díjaim, kitüntetéseim nincsenek.” Pedig megérdemelné... mondom én. (Kolbert Tünde)